

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Εν Ἑλλάδι Δο. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 12.
Ἡ συνάρομη εἶναι προπληρωτὴ ἐτησίως ἢ καθ' ἑξαμηνίαν εἰς δύο ἴσας δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΠΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἐν ὁδῷ Βουλῆς 28, ὑπὸ τὸ ἐπιθετικόν τῆς Νέας Ἀγύρτου.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 18 Μαρτίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΝ: Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Αἱ δύο ἀγγυλνίαὶ ὑπὸ Γ. Αζαμπάκη. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Βιβλιοκρισία ὑπὸ Γ. Κατσίδακη. — Ἡμερολόγιον. — Διηγήματα. — Ἀλληλογραφία.
ΦΥΛΛΟΝ: Οἱ Φιλῆλλοι. — Ἡ πλῆμυρα ὑπὸ Α. Π. Κ. — Οἱ Ἀθάνατοι. — Βουλευτικοὶ μισθοὶ ἐν Γαλλίᾳ. — Ὁ Ἀυτοκράτωρ τῆς Κίνας. — Ἡ Μαυροβουναίτισσα (μυθιστορία). — Ἐθνογραφικά.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Μόνον ποδώκης τις Ἀχιλλεὺς Βαργόσσης θὰ δυνήθη ἐφέτος κατὰ τὴν 25 Μαρτίου νὰ ἰδῇ πάντα τὰ διενεργούμενα. Ἐν Ἀθήναις ἡ τελετὴ, ἡ ἐκθεσις, ἡ πανήγυρις, ὁ διδασκαλικὸς σύλλογος, τὰ ἐγκαίνια τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ*, ἡ φιλολογικὴ ἐσπερίς, τὸ θέατρον καὶ Κύριος οἶδα τί ἄλλο. Ἐν Πειραιεὶ ἡ Ἀγία Τριάς, οἱ φήτορες τῶν φριῶν πλατειῶν, οἱ ἠθοποιοί, οἵτινες τὴν ἡμέραν θ' ἀπαγγεῖλωσι διάφορα ποιήματα, οἱ Ὑδραῖοι ἐν τῷ Ἀγίῳ Νικολάῳ, ὁ λόφος τῆς Καστέλλας κλπ. καὶ ὅλα ταῦτα τὰ πταίει ὁ φίλος μας κ. Χακαλάμπης Ἀννίνος, ὁ πρῶτος ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ τμήματι τοῦ *Παρθασοῦ* καὶ ἐν τῇ *Ἐθνολογικῇ Ἑταιρείᾳ* προτείνας τὸν ἔκτακτον πανηγυρισμὸν τῆς 25 Μαρτίου διότι ἄλλως καὶ ἡ ἐφετεινὴ ἑορτὴ θὰ ἐγίνετο ὅπως καὶ τόσαι ἄλλαι.

Μὲ ὅλας τὰς προκαταλήψεις ἃς ἐναντίον τῆς ἐκθέσεως ἐγέννησαν αἱ προσωπικαὶ ἀντιπάθειαι, καὶ ἡ μᾶλλον πεπωρομένη καρδιά δὲν δύναται νὰ μὴ συγκινήθῃ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἀρρενωπῶν φυσιογνωμιῶν, τῶν Τουρκοφάγων ὄπλων, καὶ τῶν ἄλλων τιμαλφῶν τῇ ἀληθείᾳ ἀντικειμένων. Πολὺ ἀδικοῦσι τοὺς προγόνους των, ὅσοι τυχὸν ἠρνήθησαν ἢ ἀποστείλωσιν ἐν τῇ ἐκθέσει τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα ὧν εἶναι κάτοχοι. Μόνον ἡ ἠκρωτηριασμένη ἐπιτύμβιος πλατὴ τοῦ Δαβὶδ δ' Ἀνζερ ἠδύνατο νὰ λείψῃ διότι ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ὁ μὲν ἀγνοῶν τὸ ἐγκλημα μανθάνει τοῦτο, ὁ δὲ λησμονήσας αὐτὸ ἐνθυμεῖται ὅτι εὐρέθησαν Ἕλληνας νὰ ἀκρωτηριασῶσι τὸ καλύπτον τὸν τάφον τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ἀριστοτέχνημα, καὶ νὰ διασκορπίσωσι τὰ ὄστα του. Δὲν μᾶς εὐλειπὲν ἄλλο παρά νὰ ἐκθέσωμεν καὶ τὴν ἐν Πόρῳ ὄραϊαν προτομὴν τοῦ Καποδιστριαίου ἢ ἐσχάτως, ὡς γνωστὸν, ἔθραυσαν τὴν ἰδίαν τινὲς καλαίσθητοι πολῖται τοῦ Πόρου.

Καλλιτεχνικώτατα δὲ καὶ γραφικώτατα ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Γ. Ζέζου τοποθετοῦνται, τὰ ὅπλα πρὸς τούτοις ἠρχισαν νὰ τοποθετῶνται καὶ κατάλληλοι ἐπιγραφαὶ, νὰ τακτοποιῶνται τὰ σπουδαϊότατα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἔγγραφα καὶ τὰ λοιπὰ ἱστορικὰ ἀντικείμενα. Πλεῖστα ὄσα δὲ μνημεῖα τοῦ ἀγῶνος, ἅτινα οὐδεὶς ἠλπίζεν ὅτι ὑπῆρχον, καθεκάστην ἀποστέλλονται. Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ τὰ χωρέσῃ ἡ ἐκθεσις, ἀφ' οὗ εἰς καὶ μόνος, ὁ φίλος κ. Κ. Βάμπας, ἦλθεν ἐκ Σπετσῶν καταφορτωμένος, ὡς γέρας, καὶ μόνον τὸ *μεγάλο κάρδι* δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ.

Εἰς συμπλήρωσιν τῶν περὶ τῆς ἐν σχεδίῳ πανηγύρεως εἰς τὸ μνημα τοῦ Καραϊσκάκη ὑφ' ἡμῶν γραφέντων καταχωρίζομεν καὶ τὰ ἐξῆς, ἅτινα φίλος τις ἀπέστειλεν ἡμῖν.

Ἡ ἐπέτειος τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως ἐωρτάσθη πανηγυρικώτερον πῶς τῷ 1846 ἐν Νέῳ Φαλήρῳ. Τέσσαρες πυραμίδες ὑψώθησαν περιλαμβάνουσαι ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν τὸ μνημεῖον τοῦ Καραϊσκάκη καὶ κοσμοῦμεναι ὡς αὐτὸ διὰ μυσσινῶν καὶ δαφνῶν. Εἰς τὰς πυραμίδας ταύτας ἀνηρτήθησαν αἱ τότε ἐν τῷ βουλευτηρίῳ εἰκόνας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Φιλελλήνων. Ὄμιλησαν δὲ ὁ Ρήγας Παλαμῆδης καὶ ὁ Παναγιώτης Σούτσος. Ὁ τοιοῦτος πανηγυρισμὸς τῆς 25 Μαρτίου, τῆς ἐπετηρίδος τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, κατεκρίθη τότε ὡς συγκεντρῶν ὄλον τὸν ἀγῶνα ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὸς ἕστω καὶ τῶν ἐξοχωτάτων αὐτοῦ ἀνδρῶν. Οὐδὲν κοινόν, ἐγράφετο τότε, μεταξὺ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 ὅστις ἔληξε τῷ 1829 καὶ τοῦ Καραϊσκάκη ὅστις μόλις τῷ 1826 ἀναδειχθεὶς ἀπέθανε περὶ τὰ μέσα τοῦ 1827. Ἡ δόξα τοῦ ἠρωικώτατου Καραϊσκάκη εἶνε δόξα ἐθνικὴ ἀλλ' οὐχὶ καὶ δόξα τῆς 25 Μαρτίου. Οὐτε δὲ ὁ λαὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπεδέξατο τὴν τοιαύτην τέλεσιν τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς ἐφ' ᾧ μόνον τὸ ἐπόμενον ἔτος 1847 ψυχρῶς ἐπίσης ἐπαυελλήθη αὕτη ἐν Νέῳ Φαλήρῳ, ὅπῃτε ὠμίλησαν ὁ Νεόφυτος Βάμβας καὶ ὁ Παναγιώτης Σούτσος.

Τραπεζικὰ γραμμάτια ἢ μᾶλλον χαρτονομίσματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὑπάρχουσιν ἐν κυκλοφορίᾳ 88,291,828 καὶ 88 (μὲ συμπίθει). Πῶς, σὰς φαίνονται δὲ αὐτὰ τὰ 88 τελευταῖα. Τί ἀκριβεία!! Ἴσως προέρχονται ἀπὸ χαρτονομίσματα τῶν πέντε δραχμῶν ἅτινα ἐξαργυρόνται πρὸς 3 καὶ 30% ἐπειδὴ τοὺς

λείπει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν πολυτιμὸν ὕλην των.

Τὸ καπνεργοστάσιον Μολάων καθ' ὄλον τὸν Φεβρουάριον ἔκοψε *μῖαν ὀκτὼ καὶ 100 δράμια* καπνοῦ, τὸ δὲ ἐν Ἀγνάντῃ τῶν Τζουμέρκων εἰσέπραξε κατὰ μὲν τὸν Ἰανουάριον δρ. 3 καὶ 58 λεπτά, τὸν δὲ Φεβρουάριον δραχμᾶς 11. Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι δικαιότερον εἶνε νὰ ὀνομασθῇ ἔθνος ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα;

Κατὰ τὸ *Νέον Κήρυγμα* ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης περιέπεσεν εἰς μέγα σφάλμα διότι ἐλέγχων τὸ ὑπουργεῖον διὰ τὴν ψήφισιν τῶν ἀτελευτήτων νομοσχεδίων, προσέθηκεν ὅτι ταῦτα ἀνεγινώσκοντο ὡς εἰς τὰς ἐκκλησίας οἱ ἐξορκισμοὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰς τοὺς ὄρθρους! «Λυπηρὸν, ἐξακολουθεῖ ἡ συνάδελφος ἐν δικαίᾳ ἀγανακτήσει, λυπηρὸν εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ ἀγοσθῇ τί γίνεται ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς πατρίδος του κατὰ τοὺς ὄρθρους, λυπηρότερον δὲ εἶαν ἐν γνώσει ἐξευτελιζῆ!»

Μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων γεγονότων τῆς ἐβδομάδος δύναται νὰ καταλεχθῇ τὸ ὅτι διὰ ψήφῳν 79 καὶ οὐχὶ 93 ἐξελέχθη Δήμαρχος Τριταίας ὁ κ. Ἀβραάμ Καραχάλιος.

Καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας πρόκειται μεταξὺ τῶν ἄλλων νὰ ἐπιβληθῇ δασμὸς εἰς τὴν τσόχαν ὀκτὼ δραχμαὶ κατ' ὀκτὼν, ὡς ἐκ τούτου ἐν τῇ περιπτώσει τὸ νομοσχέδιον γίνῃ νόμος—καὶ δὲν εἶναι ζήτημα, διότι τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Τρικούπη δὲν ἀπέχουσι πολὺ τοῦ νόμου—πολλοὶ ἐδήλωσαν ἡμῖν ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ θέσωσι καὶ αὐτοὶ εἰς ἐνέργειαν τὴν ἐν διαθεσιμότητι φουστανέλλαν.

Πολλὴν περιέργειαν ἔχομεν νὰ μάθωμεν, ποῖοι θὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐπιζῶντες ἀγωνισταὶ (!), οἵτινες τὴν ἐσπέραν τῆς 25 Μαρτίου προσκλήθησαν εἰς γεῦμα ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Μέγα τῇ ἀληθείᾳ κενὸν ἐπληρώθη διὰ τοῦ διορισμοῦ ἐν Ἀθήναις προξένου τῶν ἠνωμένων κρατῶν τῆς Βερεζανέλλας. Τίς ἠλπίζε, ὅτι ἔχομεν ἐν Ἑλλάδι 222 μοναχὰς καὶ 74 δοκίμους; Τὰ λέγει ἡ ἐκθεσις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Τέσσαρα ἑκατομμύρια φράγκων ἐσαθάρωσεν ὁ κ. Σαβούρωφ πωλῆσας τὴν ἐξ ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων συλλογὴν του...

ΑΙ ΔΥΟ ΑΓΡΥΠΙΝΑΙ

Την έρχομένην εβδομάδα θέλουσι ψαλλῆναι δύο άγρυπνίας, την τετάρτην έσπέρας ή του μεγάλου κανώνος, την δε παρασκευή ή του άκρίστου ύμνου, γάρην δε των ημετέρων άναγνωστών, λέγομαι τινά περί των δύο τούτων ακολουθιών, άς διακρίνει πολλα άρχαίους.

Μέγας κανών

Γλαφυρώτατον και κατασκευτικώτατον ποίημα Άνδρέου του Άρχιεπισκόπου Κρήτης, δι' ου εξεγείρεται βαθύ και ειλικρινές τό της μετανοίας αίσθημα· λέγεται δε μέγας κανών, και διά τήν έκτασιν της ακολουθίας, και διά τό ύψος των νοημάτων. Ο Άνδρέος ήν γραμματεύς Θεοδώρου του Πατριάρχου Ιεροσολύμων, άποσταλεις δε εις Κωνσταντινούπολιν όπως παρουσιάσῃ εις τήν σ' οικουμενικήν σύνοδον [680], έγνώρισε τό πρώτον τήν ακολουθίαν του μεγ. κανόνος ήν ένθουσιώδως παρέλαβον αι εκείσε εκκλησίαι, γινώσκουσαι τήν αγιότητα του βίου και τήν μεγάλην παιδείαν του συγγραφέως. Αι τότε εκκλησίαι έφρόντιζον περί της διαβρέφειως των χηρών και των ορφανών τό καθήκον τούτου, άνετέθη εις τόν Άνδρέαν, διορισθέντα οργάνοτροφον της εκκλησίας. [οίον τή αληθεία αξίωμα!] Ού πολυς δε παρήλθε χρόνος και έλαχε του άρχιεπισκοπικού θρόνου Κρήτης.

Ο κανών του μεγάλου τούτου της Κρήτης ποιμένος έμπεριέχει τά σπουδαιότερα γεγονότα της 2ης και Ν. Διαθήκης από Άδάμ μέχρι του κηρύγματος των Άποστόλων· συνίσταται δε κυρίως εκ 230 τροπαρίων, εις ά έτεροι ύμνογράφοι [Ιωσήφ και Θεόδωρος] προσέθησαν έτερα 94 τό όλον 324. Τούτων δε προτάσσεται ικετήριος στίχος «Έλέησον με ό Θεός έλέησόν με.»

Ούτω μεστόν συντριβής και μετανοίας έστι τό πρώτον τροπάριον

«Πόθεν έρρωμα; θρηνην τάς του άδίου μου βίου πράξεις; ποίαν άπάρχην έπιθήσω, Χριστέ, τή νυν θρηνησία; Άλλ' ό; εύχαλαγγός μοι δός, παρακρωμάτων έρεισιν.»

Όσάυτως πλήρη ύψηλής έννοίας και βαθύς θρησκευτικού συναίσθηματος είσι και τά εξής τροπάρια.

•Απόλαζε τό προτέκιστον κάλλος και τήν εύπρέπειάν μου και έρι κείμαι γυμνός και κατασχόμενος. Τήν ούσίαν μου Σωτήρ καταναλώσας έν άσπιτι, έρμος είμαι, άρειών έσειδών λιμώτων δε κράζω. Ο Πατήρ των οικτιρμών προσφάσας σύ με οικτιρσον. Της έξωθεν έπιπέλας έδουκίας μόνης έφρόντισα της έδον υπερόδων θιοτοπούτου σακηνής.»

Θαυμάσιον έστι και τό αυτόμελον κοντάκιον

•Ψυχή μου, ψυχή μου, άνάστα, τί καθέδου; Τό τέλος έγγίζει και μέλλει θορυβεσθαι· άνάνηφον ούν, ίνα ψεσθώ σοι Χριστέ; ό Θεός; ό πανταχού παρών και τέ πάντα πληρών. δι' ου είδοποιείται ή ψυχή, ή έτοιμαζομένη να έντροφήσῃ έν τώ κόσμω, όπως μη θέτη πολλήν αξίαν επί των γηίνων πραγμάτων διότι ό κόσμος παρέρχεται, τό τέλος έγγίζει και ό; οδοιπόροι μεταβαίνου- μεν εις τήν μέλλουσαν Πόλιν. Ησόν δε άρμύζει εις τήν νυν κατάστασιν της ήμετέρας κοινωνίας τό τροπάριον της θ' ώδης

•Ο Νόμος ήθήθησεν, άργει τό εαγγέλιον, προφήται ήτόνησαν και πάς δικαίου λόγος; αι τραυματίαι σου, ό ψυχή μου, έπληθύνθησαν ούκ όντος; Ιατρού του όντος; οίσι!

Όσάυτως άμίμητός έστι ή πρόθυμος και εκ πόθου όμολογία των άμαρτημάτων ήμων προς τόν Θεόν έν τώ τροπαρίω της ζ' ώδης

•Ημάρτομεν, ήνομήσαμεν, ήδικήσαμεν ένώπιόν σου, ούδέ συνετήρησαμεν, ούδέ έποιήσαμεν, καθώς έντείλει ήμιν. Άλλά μη παραδώς ήμεις εις τέλος ό των Πατέρων Θεός.»

Και τό τροπάριον της ή ώδης μεστόν μεγαλείου και ποιήσεως.

•Ον Στρατιαι οβρανών δοξάζουσι, και φρίττει τά Χερουβιμ και τά Σεραφιμ, πάσα κνωή και κτίσις, ύμνετε, ελλογετε και άσπερψόστε εις πάντας τους αιώνας.»

Βεβαίως ό χριστιανός πρέπει να έχη φθάσει εις τήν έχάστην της καρδιάς πάρωσιν, όπως ψυχρός και άδιάφορος ίσταται έν τώ ναφ, του μεγάλου τή αληθεία τούτου κανόνος ψαλλομένου, όπερ από καρδιάς άπευχόμεθα, από πάντων των ήμετέρων άναγνωστών. Τόν κανόνα τούτον Γάλλος θεολόγος, πρό δύο περίπου αιώων λαμπρώς έχολοίασε και Γαλλιστί μετέφρασε, σύγγραμμα σπάνιον, όπερ ήμεεις έμφωβλήθημεν έν τή έν Μονάχω Βιβλιοθήκη!

Ακάθιστος ύμνος

Η ακολουθία του Ακαθίστου ύμνου, μεγάλου έθνικού γεγονότος ύπεθυμίζει ήμεις γεγονότος, έφ' ου δουλεία και μακρός χρόνος βαρείαν έρριψε λήθην. Κατά τό έτος 626 ή πρωτεύουσα του Έλληνισμού και του Χριστιανισμού Κωνσταντινούπολις, τόν έσχατον διέτρεχε κίνδυνον, δύο μεγάλοι βάρβαροι, ό Χαγιάος των Άβάρων και ό Χοσρόης των Περσών έσκέπτοντο περί του διαμελισμού της Βυζαντινης Αυτοκρατορίας, ό Χοσρόης δεν έννοεί να καθυποτάξῃ μόνον τό Βυζάντιον, ό πόθος αυτού είναι ν' αναγκάσῃ τους χριστιανούς εις εξόμωσιν, από του ναου της Άγίας Σοφίας δε μη άναπέμνηται τούνηθεν ή λογική και άναίμακτος του Ιησοϋ λατρεία, αλλά φλόγες πυρός, προς τιμήν του Ηλιου.

Περίφοβοι οι κάτοικοι, όλιγοι, άσθενεις, άνευ βασιλείας τρέμουσι υπό τά πολιορκούμενα τείχη της πόλεως του Κωνσταντινου, άναμένοντες θάνατον, ή σκληράν αίχμαλωσίαν. Ο αυτοκράτωρ Ηράκλειος από 4 έτών άγωνίζεται έν Ασία εναντίον των Περσικών στρατευμάτων.

Ο πατριάρχης Σέργιος εξερχόμενος του πατριαρχείου τρέγει άνά τάς όδους, υπό τά τείχη, πανταχού, και παρακαλει τόν περίφοβον λαόν, όπως έχη θάρρος, πίστιν και έλπίδα προς τήν άει τήν πόλιν προστατεύουσαν Θεοτόκον και τφ όντι! αι πρώται έφοδοι των βαρβάρων άποκρούονται γενναίως, ένω δε έσκέπτοντο πώς να ματαιώσωσι τήν κατά θαλάσσαν των έχθράν δύναμιν, αίφνης σφοδρά τρικυμία, θύελλα και άνεμοστρόβιλος έπιπεσών, κατασυντρίβει, καταθυθίζει και εξ όλοκλήρου

1. André de Jerusalem «le grand canon de l'eglise grecque.» Paris 1699.

άφνίζει τήν ναυτικήν τούτων δύναμιν· τά συντρίμματα των πλοίων έκβράζονται εις τόν Κεράτιον κόλπον, ή δε έρηξ προς τήν Μονήν των Βλαχερνών πληροϋνται βρβρχειών πτωμάτων. Τήν άπροσδόκητον ταύτην καταστροφήν ό λαός όμοθυμωσ άποδίδωσι τή Θεοτόκω, ής τήν προστασίαν συνεχώς κατά τήν πολιορκίαν έπεκαλείτο, κλήρος, λαός, στρατός, νέοι, γέροντες, γυναίκες, παιδία, πάντες τρέχουσι προς τόν ναόν της Θεοτόκου και δι' όλης της νυκτός, χωρίς ούδεις να καθίσῃ [ύμνος ακάθιστος], συνωθούνται εκει προς δοξολογίαν της Θεοτόκου, ήν καλούσιν ύπερμαχον στρατηγόν προς ήν και μόνην άνακαίφουσι τά τε νικητήρια και εύχαριστήρια.

Πρό της ιστορίας της εορτης έν ταίς εκκλησιαστικίς βιβλιοις έτέθησαν οι στίχοι

Υμνοι δόκνοι, εύχαριστοι; ή Πόλις, Τήν έν μάχαις άγρυπνον, όμνη Προστάτι!

Εις δε τόν έν Βλαχερναις ναόν της Θεοτόκου Ιγνάτιος ό μαγίστωρ των γραμματικών, έγραψε τους εξής ισόμους.

•Εί φριτόν έν γη του Θεου ζητεί; θρόνον, ΐδών τόν οίκον, θαύμασον της Παρθένου· αβη γάρ φέρουσα Θεόν έν άγκάλαις, φέρι τόν αυτόν εις τό του τόπου σέβας. Ένταθα της γης οι κρατειν τεταγμένοι, τά σκλητρα πιστεύουσι της νίκης έξεν· ένταθα κολλάς κοσμικας περιστάσεις; ό πατριάρχης άγρυπνών άνατρίπει, οι βάρβαροι δε περιλαβόντες τήν πόλιν, αυτήν στρατηγίσσαν ως; είδον μόνην, έκαμψαν εύθύ; τός; άκαμπει; αδύναμι.»

Τό γεγονός τούτο είναι τφ όντι μέγα· διότι ό, τε Χριστιανισμός και Έλληνισμός έσώθη από βεβαίον κίνδυνον, άδηλον δε άν θα ύπηρεζε σήμεραν Πατρις και Πίστις, της δουλείας από του έτους 626 άπομένης, ήτοι 827 έτη πρό του 1453. Είχε πληρέστατον λοιπόν δικαίον έν τή ακολουθία ταύτη του Ακαθίστου ύμνου, πρό 1258 έτών, ό πολίος πατριάρχης Σέργιος να βοά προς τήν Θεοτόκον.

Χαίρε, άπογεννώσα λυτρωτήν αίχμαλώτοις! Χαίρε, της βασιλείας τό άπόρθητον τεύχος! Χαίρε, δι' ης έγείρονται τρώπια! Χαίρε, δι' ης έχθροι καταπίουσι! Χαίρε Νύμφη άνύμφετος!

Ταύτα περί των δύο σεμνών και πολιών άγρυπνιών της άμέσως έρχομένης έβδομάδος.

Γ. ΔΑΜΠΑΚΗΣ Δ. Φ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Συνεκροτήθη έν Λονδίνω έπιτροπή εκ πολλών έπιφανών άνδρών της Άγγλιας προς άνέγερσιν μακαρίνης μιν προτομής του ποιητού Gray έν τή αίθουση του έν Κανταβριγία Πεδροκείου Κολλεγίου, όρειχαλκίνης δε όμοίας προς τήν πρώτην έν τφ Φιτζουλιελμειφ (Fitzwilliam) Μουσείω. Υπό τήν προεδρείαν ταύτης συστήθησεται επί τφ αύτφ σκοπφ δευτέρα έπιτροπή έν Άμερικη, όπου ή δημοτικότης του ποιητού άπεδείχθη τρανότατα διά της εξαντλήσεως των τριών τελευταίων εικονογραφημένων εκδόσεων του Έλε-

γελου έν βραχεί χρονικφ διαστήματι. Η δλη δαπάνη προϋπελογίσθη εις τριακοσίας λίρας στερλίνας, ή εκτέλεσις δε του έργου άνετέθη τφ γλύπτη Άμφ Θόρνυκρωφ.

Η επί των ιστορικών μνημείων της Γαλλίας έπιτροπή κατήρτισε τόν πίνακα των νέων έργασιών, αίτινες εκτελεσθήσονται κατά τό έτος τούτο. Έπί πιστώσεως 1,500,000 φρ. ήτις θα τεθῃ εις τήν διάθεσιν αυτης, 170,000 φρ. χρησιμοποιηθήσονται εις νέα έργα. Αναφέρονται δε ιδίως τήν άνακαινισιν των έπομύων μνημείων, του πύργου του Κλωδοβαίου έν Παρισίους, των άρχαίων οχυρωμάτων της Rochelle, του Πύργου Pernes τας έν Pontoise εκκλησίας του Caudébec και Sain Macloia, και τήν έν Μασσαλία του άγιου Βίκτωρος. Σπουδαίον δε ποσόν άφιερωθήσεται εις τας έν Κωνσταντίνα της Άλγερίας έπιχειρηθείσας άνασκευάς, όπως άποκαλυφθώσι τό πραιτώριον Lambessa και ό ναός Tebesse.

Ο Φρ. Πέρισβαλ κατά τήν εις Λονδίον έπάνοδον αυτού άπεκόμισεν εξ Αιγύπτου συλλογήν θραυσμάτων ενεπιγράφων κεράμων της νήσου Έλεφαντίνης. Αι πλείοσαι των έπιγραφών είναι ελληνικαι αι δε λοιπαι Κοπτικαι και άρχαίαι Άραβικαι. Έπίσης όκαθηγητής Sayce διαμένων πρότινος έν Λουζούρη (Θήβαις) της Αιγύπτου κατήρτισεν εκειτέραν συλλογήν τοιαύτην, ήν θα μεταφέρῃ προσεχώς εις Άγγλιαν.

Αι ρωσικαι έφημερίδες άγγέλλουσι τήν δημοσίευσιν άπαντήσεως, εις τόν λόγον του Έρνέστου Ρενάν περί του Ισλαμισμφ και της επιστήμης. Ο εύπαιδευτος συγγραφέυς ταύτης Ίμαζμ Άταλλά Βαγιαζήτ, θέλει εκδώσει ρωσιστί τήν άπάντησιν αυτού.

Έν τφ γεωγραφικφ περιοδικφ του Petermann Mittheilungen εδημοσιεύθη μακρά έκθεσις περί της κατά τό 1883 εκτελεσθείσης εξερευνήσεως της Γροιλανδίας υπό του βαρώνου Νορδενσκίολδ και των κ. κκ. Χάμμερ και Χόλμ. Ο τελευτατος εξερευνήσας τήν άνατολικήν παραλίαν εύρε πλευστόν ρεύμα γλυκέας ύδατος, όπερ κατά πολύ διηκούλυνε τήν προς τά προςω πορείαν αυτού διά των παγετώνων. Έπεσκέφθησαν δε τά έρείπια κτιρίου ύποτιθεμένου ότι άνηγέρθη υπό των άρχαίων Νορμάνδων και άνακαλυφθέντος πρό διετίας υπό του Αιδ. κ. Βροδβέκ, άλλ' ουδέν άλλο τοιοϋτον κτίσμα άνευρον. Τά Ιχνη δε των άρχαίων κατοίκων Έσκιμώ ήσαν πολυάριθμα, και σήμεραν έτι ή παρλαία μέχρι της 700' προς βορράν φαίνεται σποραδην κατακημένη. Οι αύτοχθονες, ους συνήνησαν, περιγράφονται ύψηλοι και ισχυροί ως επί τό πολύ. Πολλοί εξ αυτών φέρουσιν μέλανα πάγωνα και προσομοιζούσιν Ενωπαίους κατά τήν φυσιογνωμίαν, όπερ έμφανίζει, ότι εύρίσκονται εις έπιμείξαν μετά των Σκανδιναύων.

Ο Α. S. Murray προς συμπλήρωσιν της ύπ' αυτού εκδοθείσης τφ 1881 ιστορίας της ελληνικής γλυπτικής μέχρι των χρόνων του Φειδίου εξέδωκε τήν ιστορίαν της ελληνικής γλυπτικής επί Φειδίου και των διαδόχων αυτού (A history of Greek Sculpture and his Successors, with illustrations).

Νέων δημοσιευμάτων τήν προπαρσκευήν άνήγγειλεν ή Έταιρεία της Λατινικής Ανατολής. Τρεις τόμοι περιέχοντες ελληνικά, λατινικά και ιταλικά όδοιπορικά του μεσαιωνος, τό χρονικόν του Μαρώως, τους άθλους των Κυπριών, τό υπό του Ιωάννου Μιέγε γραφέν τφ 1343 Φραγκο-Κυπριωτικόν χρονικόν, όπερ έσάτως άνεκαλύφθη υπό του Καρόλου Περρίν, και πολλά άλλα ύποκειμένα σπουδαίως ενδιαφέροντα τους άσχολουμένους εις τήν Μεσαιωνικήν ιστορίαν της Ανατολής ή της Ελλάδος έπεξεργάζονται ήδη και μετ' ου πολυ παραδοθήσονται εις τήν τύπωσιν.

Δραττόμεθα δε της ευκαιρίας ταύτης, όπως δια βραχείων διαλάβωμεν περί της ιδρύσεως, του σκοπού και των έργων, ή μέχρι τούδε εδημοσίευσεν ή Έταιρεία της Λατινικής Ανατολής. Η έταιρεία αύτη ιδρύθη τφ 1878 υπό τήν προεδρείαν του μακρησιου Vogué επί τφ σκοπφ του να περιυναγάγῃ και φέρῃ εις τήν δημοσίευσιν πάντα τά προς ιστορικήν γεωγραφικήν και αρχαιολογικήν μελέτην του Μεσαιωνος άνέκδοτα έγγραφα. Διά της λέξεως ταύτης έννοοϋσιν όχι μόνο έγγραφα και επιστολάς άλλλ και περιγραφάς των άγιών τόπων και ποιήματα και χρονικά και άφηγήσεις προσκωνητών και έν γένει πάν τό σχετιζόμενον προς τήν εποχήν και τους τόπους εκείνους. Κατά τό καταστατικόν της Έταιρείας ή Λατινική Ανατολή περιλαμβάνει τά βασίλεια της Ιερουσαλήμ, της Κύπρου και της Άρμενίας, τας ήγεμονείας της Αντιοχείας και Άχαίας και τήν λατινικήν αυτοκρατορίαν της Κωνσταντινουπόλεως.

Τά ύπ' αυτης εκδιδόμενα συγγράμματα δημοσιεύονται υπό τήν διεύθυνσιν του γραμματέως της Έταιρείας κ. Riant κατά χρονολογικήν τάξιν και εις δύο σειράς ών ή μιν πρώτη είνε γεωγραφική, ή δε δευτέρα ιστορική.

Μέχρι τούδε εξέδόθησαν υπό μιν του μακαρίτου Τ. Τόβλερ και του κ. Α. Μολιέρ, ό πρώτος και δεύτερος τόμος της γεωγραφικής σειράς, περιέχοντες δέκα εξ λατινικας περιγραφάς και όδοιπορικά της Παλαιστίνης και των άγιών τόπων, άπάτας γεγραμμένας από της τετάρτης μέχρι της ενάτης εκατονταετηρίδος εξαίρεσει μιάς, ήτις έγγραφη τήν 11 εκατονταετηρίδα, υπό δε των κκ. Μισελάντ και Γ. Ραύναύδ εδημοσιεύθη ό τρίτος τόμος, έν φ εταξίθεται ήσαν έγγραφα τοιαύτα γαλλιστι συντεταγμένα της ενδεκάτης, δωδεκάτης και δεκάτης τρίτης εκατονταετηρίδος. Έκ της ιστορικής σειράς εξέδόθησαν ώσάυτως τρεις τόμοι: ό πρώτος άρχεται διά ποιήματός τινος του Γουλιέλμου Μα-

chaut, έν φ έκτυλίσσεται ή ιστορία της Κύπρου και της Ανατολής, ό δεύτερος διά κηρύγματος του Άγιου Σταυρου έν Άγγλια και ό τρίτος περιέχει τας μαρτυρίας των δυτικων χρονικων περί του πρώτου ίεροϋ πολέμου. Άπαντες δε συνοδεύονται διά χρονολογικών πινάκων των γεγονότων από του 1213 μέχρι του 1246.

Πρός τούτους ή Έταιρεία χορηγεί τοις έταίροις επί τιμή πολυ μικροτέρα της έμπορικης τά υπό τήν προστασίαν αυτης τυπωθέντα βιβλία· λ.χ. τήν νομισματικήν της Λατινικής Ανατολής υπό Selumberger, τόν 1 τόμον των άρχείων της Λατινικής Ανατολής και διάφορα άλλα συγγράμματα της αυτης ύλης.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Σύντομη και τέλος! έδ. σελ. 4.

Η παράστασις αύτη έρμηνεύει και τό φαινόμενον, ότι περί ουδενός άλλου ούτως έμπαθώς και έπιμόνος συνεζήτουν όσον περί θρησκευτικών, ότι αι θρησκευτικαι έριδες, ου μόνον άδιέλαιπτοι ήσαν, άλλλ και τήν προσοχήν των σπουδαιοτάτων αυτοκρατόρων έφείλκουν, και ότι τοις εύσεβείς βασιλεύσι τά πάντα, τοις δ' άσεβέσιν ή τοιοϋτοις νομιζόμενοι ουδέν συνεχάρετο· τούτο εξήγη τήν σχετικώς εύκολον άπόσπασιν πολλών επαρχιών του κράτους διά των Άράβων εύθύς άφου ή μόνη ύπολειπομένη θρησκευτική ένότης δια των άρέσεων εκλονίσθη, προς δε τούτοις τήν προτίμησιν άπ' αρχής μέχρι τέλους του να θυσιάσωσι πάσαν τήν πολιτείαν εις τους άπ' ανατολών άγρίους βαρβάρους ή συνήθειάν τινα εκκλησιαστικήν εις τους δυτικούς! Τούτο καθιστά καταληπτήν και τήν νάρκωσιν της επιστήμης και καλλιτεχνίας, άφου έν μόνη σχεδόν τή θρησκεία ως τά πολλά περιωρίζοντο και ουδ' έλευθερώς εξήταζον και παρίσταν όμοίως τήν σχεδόν έντελή στείρωσιν της κοινωνίας εκείνης ως προς τά πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα κ. τ. τ.

Σημειωτέον δε ότι ουδέν σχεδόν όλως νέον ουδ' άνήκουστον λέγομεν άποφαινόμενοι, ότι ουχι τό όμόγλωσσον ή τι άλλο κοινόν, άλλλ μόνον σχεδόν τό όμόθησκον εξήταζετο και σχεδόν αυτό μόνον άπετέλει τήν βάση της ένότητος των Γραικορωμαίων, ότι έπλήθε διαζύγιον του έθνους προς τήν ιστορίαν, τας παραδόσεις, τά φρονήματα κττ. του άρχαίου ελληνισμού. Ταύτα πάντα έδίδαξαν ήδη άλλοι τε και μάλιστα ό κ. Παπαρρηγόπουλος έν τ. Γ' Βιβλ. 9 της Έλλ. Ιστορίας του. Έγένετο δ' άνάγκη, ίνα ταύτα έπαναληφθώσι και έντονοτερον εξαρθώσιν έν τφ παρόντι, όπως επ' αυτών σπληνίζωμεν τό έρωτήμα! Είναι λοιπόν πιθανόν ότι έθνος άποβαλόν και άποπτύσαν τήν ιδίαν θρησκείαν, τό ίδιον όνομα, τήν ιδίαν ιστορίαν κττ. και ούτινος καθόλου ό πνευματικός

1. Διά της έν τφ κειμένω φράσεως ούδαμώς θέλωμεν να δηλώσωμεν, ότι ή άπόλεια της πολιτίας προήλθεν εκ τούτου, ότι δεν υπεγώρησαν τοις Αυτικοις ουδ' ήνώθησαν αυτοίς εκκλησιαστικώς· διότι πιστεύομεν ότι ή ένωσις έν ή έκάλυψε τήν καταστροφήν.

εἰρμός πρὸς τοὺς προγόνους τοῦ διεκόπη, εἶναι, ἐρωτῶμεν, πιθανὸν ὅτι θὰ διέσωζε τὰ κύρια τοῦ ὀνόματι πλὴν ἐκείνων ὅσα ὑπεραστάζοντο ὑπὸ τινος ἁγίου, ἐνῶ τὰ λοιπὰ οἷον Ἡρα, Ἀθηνά, Ἡρακλῆς κττ. ἐπὶ μακρὸν ἐνομιζόντο σύμβολα οὐ μόνον παντάπασι ἀλλοτρίων, ἀλλὰ καὶ ἀσεβῶσάντων ὄντων; Δὲν θὰ θεωρεῖτο ἀσεβεία καὶ ἀντικρὺς εἰδωλολατρεία τὸ νὰ ὀνομάσῃ τις τὸν υἱὸν τοῦ Πλούτωνος ἢ Ὀρφέα ἢ τοιοῦτό τι; ἀναμφιβόλως ἔπειτα τίς λόγος δι' ἐν νὰ ὀνομάζονται οἱ παῖδες δι' ὀνομάτων ἀσεβῶν καὶ οὐχὶ δι' ἁγιασμένων, ἀφοῦ ὁ τὸ ὄνομα ἁγίου τινὸς φέρων ἐνομιζέτο ὅτι ἐπροστατεύετο ὑπ' αὐτοῦ; διατὶ νὰ χάνηται οὕτως ἀνευ λόγου προστατῆς γενναῖος; Ναι τὰ ὀνόματα Ἀλέξανδρος, Αἰσώπος διεσώθησαν, ἀλλ' αἰτία εἶναι βεβαίως τὰ γνωστὰ περὶ αὐτῶν βιβλίαρι'.

Ἄν ἐν τινι ἐλληνικῇ χώρᾳ ἡ ἀρχαία παιδεία ἐν ἀδιακόπῃ σειρά παραδίδετο μέχρις ἡμῶν, θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι πιθανὸν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ νὰ παρέμειναν ἐν κοινῇ χρήσει καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας ὀνόματα ἀρχαία. Ἄλλ' ἀκριβῶς περὶ τοιαύτης συνεχοῦς παραδόσεως μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἐν Ἀθῆναις σχολῶν (τῷ 529) οὐδὲν ἡμῖν γνωστὸν τούναντιον μάλιστα ἤξεύρομεν ὅτι ἐπὶ μακρὸν πάσα σχεδὸν ἡ παιδεία τοῦ ἔθνους ἦτο κτήμα τῶν κληρικῶν, οἱ τέκνα Ἀβραὰμ ἑαυτοὺς λέγοντες καὶ τὴν ἐβραϊκὴν ἱστορίαν καὶ ἀρχαιολογίαν ἰδίαν ὑπολαμβάνοντες καὶ τὰ τῶν ἀλλοθρησκῶν καταπτύοντες καὶ ἀναθεματίζοντες προετίμων φύσει τὰ ἐβραϊκὰ καὶ χριστιανικὰ ὀνόματα τῶν εἰδωλολατρικῶν, ἀφοῦ μάλιστα δι' αὐτῶν ἐδίδον εἰς τὰ τέκνα τῶν τότε καὶ προστατῆς ἁγίους. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι διαρκῶς μᾶλλον τῶν λαϊκῶν ἐκαλλιέργουν ὁπωσδήποτε τὰ γράμματα καὶ ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἦτο ἀνέκαθεν συντηρητικὸς, δι' αὐτὸ πολλὰ ἀρχαία λαμπρὰ ὀνόματα διεσώθησαν ἀδιάφθορα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἐν τοῖς μοναστηρίοις ὡς ὀνόματα Καλογῆρων καὶ Καλογραιῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ταῦτα διεσώθησαν καὶ ὅτι, ἐπειδὴ, ὅπως παντὸς ἔθνους, οὕτω καὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ ἐλληνικοῦ οὔτε ἡ ἱστορία οὔτε ἡ γλῶσσα δύναται νὰ ἐξετασθῇ, ἂν μὴ συμπεριληφθῇ καὶ ἡ θρησκεία τοῦ, ἀνάγκη καὶ ταῦτα νὰ ληφθῶσι πρὸ ὀφθαλμῶν κατὰ τὴν καθολικὴν ἐξέτασιν τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων ὡς μέρος αὐτῶν ἀναπό-

1. Προκειμένου περὶ τοῦ ὀνόματος Ἀλέξανδρος παρατηροῦμεν ὅτι ἡ διατήρησις αὐτοῦ ἐν Ἀθῆναις δυνάτοιν νὰ ὑποληφθῇ ὅτι ἔχει καὶ ἄλλην αἰτίαν. Ἐμῶσθεν δὴλ νεώτερι παρὰ φίλου ἀνδρὸς ὅτι παλαιότερον ἐνταῦθα διηροῦντο οἱ κάτοικοι εἰς τέσσαρας τάξεις, διατελλομένης ἑλλήλων κατὰ τὰ ἐπαγγέλματα, τὴν ἐνδομοσίαν καὶ τὸν τρόπον τοῦ κίρην τὴν κόμην ὅτι δὲ τούτων μόνη ἡ ἀνωτάτη ἔφερε τὸ ὄνομα τούτου· εἰ δὲ τις τῶν ἄλλων τριῶν τάξεων ἀπειλόμα νὰ ὀνομάσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλέξανδρου, καθίστατο παρὰ πᾶσι καταγέλαστος, ὅπερ παραδίδεται ὅτι συνέβη εἰς τινά. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἡ πόλις αὕτη, οὐδέποτε καθ' ὀλοκληρίαν ἐρημώθησα, ὅπως ὁ Fallmerayer εἰδούσεν, ἐπελάμβανε κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα προνομίαι τινα ἄξια λόγου, καὶ δὴ ἐπέβη ἐν ἑσπέρῳ πάντοτε ἐν τῷ κράτει θείῳ, ὥστε μᾶλλον τῶν ἄλλων πόλεων ἠδύνατό νὰ διεσώζῃ τινά τοῦ γνησίου αὐτῆς χαρακτήρος.

σπαστον ἄλλ' οὐχ ἦττον ταῦτα διαστέλλονται σημαντικῶς τῶν συνήθων ὀνομάτων, πρῶτον ὅτι δὲν συμμετεβλήθησαν ὅπως τὰ λοιπὰ καὶ δεῦτερον ὅτι ὡς τὸ πολὺ ἀποτελοῦσιν ἰδίαν τάξιν, εἶναι μόνον κληρικὰ καὶ οὐδεὶς μὴ κληρικὸς ὀνομάζεται συνήθως δι' αὐτῶν. Ὡστε καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα διεσώθησαν διὰ τῆς ἐκκλησίας ὅπως καὶ τόσα ἄλλα ἐλληνικὰ, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τοῦ ἀπαιδεύτου λαοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι τὰ κύρια ὀνόματα παρ' ἡμῖν καὶ καταταχθῶσι α) ὅσα ἀρχαία ἐλληνικὰ κληρικὰ καὶ λαϊκὰ, ἀλλὰ χωρὶς ἕκαστα, διεσώθησαν διὰ τῆς ἐκκλησίας β) ὅσα ξένα ἐβραϊκὰ, λατινικὰ κττ. γ) ὅσα τυχὸν ἀρχαία ἑλλην. ἀνευ τῆς ἐκκλησίας διετηρήθησαν δ) ὅσα ἐπανεληφθῆσαν διὰ τῶν σχολείων καὶ καθόλου διὰ τῆς μελέτης τοῦ ἀρχαίου κόσμου ε) ὅσα ἐκ πολυτίμων μετάλλων ἢ πρᾶσιφιῶν φυτῶν ἢ χρησίμων δένδρων κλπ. ἔπλασεν ὁ ἑλλην. λαὸς κατὰ τὸν μακραίωνα βίον του ζ') τὰ σκωπτικὴν ἢ οἰανδήποτε ἄλλην ἔχοντα σημασίαν ἐπίθετα, παρωνύμια κτλ.

Περαιόντες τὴν μακρὰν ταύτην βιβλιοκρίσιαν καθήκον ἡμῶν ἀπαραίτητον νομίζομεν τοῦτο μὲν νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην παρὰ τοῦ κ. συγγρ. ἐπὶ τῇ ἐξενεχθείσῃ διαφόρῳ γνώμῃ, τοῦτο δὲ νὰ εὐχαριστήσωμεν αὐτῷ, ὅτι ἀλλοδαπὸς καὶ πολλῶν ὡς εἰκὸς ἐν τῇ ξένῃ στερούμενος μέσων οὐχ ἦττον ἐπιμελέστερον ἡμῶν ἀσχολεῖται περὶ τὴν διαλεύκανσιν καὶ ἐκτίμησιν τῶν καθ' ἡμᾶς. Ἐστὼ δὲ βέβαιος ὅτι, ἂν ἐνίστε διαφωνῶμεν αὐτῷ, πάντοτε καὶ ἐν τοῖς καθόλου συμφωνοῦντες πληρέστατα, ἐνθυμούμεθα μετὰ χαρᾶς τοῦ ἐν τῇ ξένῃ ἀκαταπονήτου συνεργάτου μας.

G. N. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΜΑΡΤΙΟΥ 18. — Κυριακὴ Α'. τῶν νηστειῶν. Ἰωάννου τῆς κλίμακος καὶ Κυρίλλου Ἱεροσολύμων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. — Ὁ Ἰωάννης ἐν ἡγουμένος τῆς ἐπὶ τοῦ ἁγ. ὄρους Σινᾶ Μονῆς, πολυθρύλητος διὰ τὴν ἐκ νεότητος ἀσκήσιν αὐτοῦ (+ 603).

Ὀνομάσθη τῆς κλίμακος ἐπειδὴ αἰτήσιν Ἰωάννου ἡγουμένου τῆς Ραΐθου, συνέγραψε σπουδαῖον ἀσκητικὸν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον κῆ κλίμαξ τοῦ Παραδείσου [scala Paradisi] ὅπερ διὰ 30 λόγων ἢ βαθμίδων, ὡς τις κλίμαξ ὁδηγεῖ τοὺς ἐν ἀρεταῖς ἀσκουμένους εἰς χριστιανικὴν τελειότητα· οὕτω, ἐν τῇ κ'. βαθμίδι, ἔχων ὅπ' ὄψιν τοὺς λέγοντας ὅτι ἐπιθέμουιν νὰ ἦσαν πλούσιοι, μόνον καὶ μόνον ὅπως φανῶσιν εὐεργεταῖ τῶν πτωχῶν· «Μὴ, λέγει συνάγειν τῶν πτωχῶν ἕνεκα, δύο γὰρ λεπτά τὴν βασιλείαν ἠγόρασαν». Τὴν μνήμην τούτου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία τῇ 30 Μαρτίου, οὐχ ἦττον πάντοτε καὶ κατὰ τὴν ὁ ἱουδαϊκὴν τῶν νηστειῶν προβάλλεται εἰς μίμησιν ὁ βίος αὐτοῦ ἰδίως τοῖς μοναχοῖς, διότι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Τεσσαρακοστῆς ἐν ταῖς Μοναῖς γίνεται ἡ ἀνάγκωσις τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Κυρίλλος Ἱεροσολύμων. Ἀπὸ τοῦ 350 ἢ Ἡμερικριανός, ἐν τῇ Β'. οἰκουμένην ὁμῶς συνόδῳ [381] συντάχθη μετὰ τῆς μερίδος τῶν ὀρθοδόξων. (+ 386).

Πολύτιμο; θησαυρὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μένουσιν αἱ 23 κατηγήσεις αὐτοῦ, ἐξ ὧν σπουδαιόταται αἱ τελευταῖαι πέντε. Ἐκ τῶν κατηγήσεων τούτων διαχέεται πολὺ φῶς ἐν τοῖς κλάδοις τῆς πρακτικῆς Θεολογίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας· οὕτω, ἐν τῇ 22ᾳ κατηγήσει, διασώζει ἡμῖν τὴν τελετὴν τοῦ ἁγ. βαπτίσματος, ἐν δὲ τῇ 23ῃ τὸν τύπον τῆς ἱερατικῆς λειτουργίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Τοῖς περὶ τὰ ἀρχαία τῆς Ἐκκλησίας ἀσχολουμένοις, τὰ ἔργα τοῦ ἱεροῦ Κυρίλλου, ἐν αἷς σημειώσεων ὅτι οὐδεμίαν ἡμεῖς ἀρετὴν ἐκφοροῦσιν ἐβραϊκῶς, ἐστὶ πηγὴ ἀπαραίτητος, χάριν δὲ τῶν ἰνδικοφρομένων, σημειοῦμεν καὶ τὴν ὑπὸ Lentner ἔκδοσιν. München 1848. Γ. Α.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 18 Μαρτίου 1825. Στρατοπέδους τοῦ Γκούρα ἐν Ἀταλάντῃ ἀπέναντι τοῦ (ἐχθρικοῦ!) στρατοπέδου τοῦ Ὀδυσσεῶς. 1829. Παράδεισις τῆς Ναυπακτοῦ καὶ ὑψωσις τὸ πρῶτον τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας.

Ἐἶχεν ἤδη ἐκπομπὴν τὸ φύλλον ὅτε ἐγνώσθη ὁ θάνατος τοῦ προεσπιτέρου τῶν ἀκαδημαϊκῶν τῆς Γαλλίας. MIGNET.

— Ἐνεκὴν ἐλλείψεως χώρου τὰ σταλντα ἡμῖν βιβλία θέλομεν ἀναγράψαι εἰς προσεχῆς φύλλον. — Τὴν ἐν τῷ «Αἰώνι» καταχωρισθεῖσαν περισοῦδατον διατριβὴν τοῦ σοφοῦ κ. Δ. Βικέλα περὶ τῆς ἀξιοθρηνητοῦ καταστάσεως τῶν μνημείων τῆς Χριστιανικῆς τέχνης θέλομεν ἀναδημοσιεῖσαι λίαν προσεχῶς; τῇ ἀδείᾳ τοῦ κ. συγγραφέως.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

5. Εἶμαι ἀφύγος, κ' ἐν τούτοις πάλιν ζῶ γιὰ τὸν παρᾶ, καὶ παράδοξον! πολλὰς γίνομαι καὶ ἱερά.

6. Εἶς τὸ σῶμά σου μὲ ἔγεις καὶ γὰρ μένα πάντα τρέχεις. δίγως γράμμα ἀρχικὸν λάμπω εἰς τὸν οὐρανόν.

7. Δύο λέξεις ἠνωμένοι τ' ὄλον μου ἀποτελοῦσι κ' ὅσοι ἔτυχε νὰ μ' ἔχουν ναυ: καὶ πλοῖα δὴγοδοῖσι ἂν τὴν πρώτην μ' ἀφαιρέσῃς, τότε θὰ μὲ εὐρῆς μᾶλλον εἰς τὰς ἕδρας τῶν σχολείων κ' εἰς τὰς χεῖρας τῶν δασκάλων.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

3. Βίλος, ἔλος. — 4. Τα κ ὀ μ α τ α. Π ρ ὶ τ ο ἰ λ ὀ ὄ τ α ἰ τοῦ 3: Ἡ δεσποινὴς Χαρ. Γκιώκα, ἡ κυρία Ἐλίξα Ἰωαννίδου, ἡ κυρία Ἐλένη Χαροβάτη καὶ ἡ κ. Ἀνδρομάχη Καρβελλᾶ, οἱ κκ. Ν. Ι. Α', Φωκ. Η. Οἰκονόμος, Ν. Σεισφ. Ψαρρᾶ, Νικ. Στράτος, Ἰάκ. Διαμαντόπουλος, Ἰούλιος Σ., Κ. Ν. Νικολῆς, Ν. Π. Β., Ε. Βακρ., Δαμῖα. Α. Β. Σεισφῶν Βάρδακ., Ι. Γ. Α. Μάρκος, Ἡρ. Σεβαστιανός. Ι. Τζ., Π. Ν. Τζάλλης. Α ὄ τ α ἰ τοῦ 4: Αἱ κυρίαί Ἐλίξα Ἰωαννίδου, Ἐλένη Χαροβάτη, Ζωὴ Καρβελλᾶ, καὶ οἱ κκ. Ν. Ι. Α., Ν. Π. Β., Ι. Γ. Α. καὶ Ι. Τζάβας.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Μ. Αἰρίσαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχὰς σας. — Ἀγνώστω. Χαριεστατοὶ εἶνε οἱ ἐπιστρέφοντες τὸ φύλλον γράμματα μόνον τὰ π α σ ἰ γ ν ω σ τ α (!) ἀρχικὰ γράμματα τῶν τὶ εἶναι δὲ οἱ μὴ ἐν σημειώσεως; — Ι. Β. φ.φ. Ἐνταῦθα. Ἐχέτε δικαίον ὁ τίτλος τοῦ Δελτίου θὰ μεταδληθῇ λίαν προσεχῶς. — Θάωμ Ν.Ζ. Ἐνταῦθα. Γράφομεν ὅτι οὐδαὶς τῆ ἐκ τῶν 421 Φιλελλήνων ἰνοῦσμεν τοὺς Φιλελλήνας τοὺς ἀποτελέσαντας τὸν ἐν Ἀθῆναις ἱερὸν Ἀθῶν καὶ οὐχὶ τοῦ; ἐν Πραγατῶν κλ. μὰς ἀδικεῖτε δὲ νομιζόντες ὅτι ἀγνοοῦμεν ἐν Ἀθῆναις τῆ δὲ σεβαστῆς Φιλελλήνων ἀγωνιστῆς δημοστράτηγος Χ α ρ μ ὀ λ α ο ς Ζ η ν ὀ β ῆ λ α ς ὁ γνωστὸς διὰ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος του καὶ διὰ τὰς στρατιωτικὰς του ἀρετάς. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὰς ἴδωμεν. — Σ. δὲ Β. Ζάκωνθου. Σὰς εὐχαριστοῦμεν σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀναμνηνομεν τὰ προῖόντα τοῦ καλῆμου σας. — Ρ. Π. Βόλου. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — Παν. Α. Γ. καὶ Π. Α. Β. Ἐνταῦθα. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὰς ἴδωμεν. — Ι. Π. Πρέβεζαν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ αὐθίς. — κ. Ἀνδρέαν. Α. Καρκαδίνην ἐνταῦθα. Ἀγνοοῦμεν τὴν διεθουμένην σὰς ἀναμνηνομεν.